

❁ HET VORSTENDOM CORDINA ❁

NORA
ROBERTS

Koninklijke liefde

Vertaling Trudy Groenevelt & Els Papelard

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1987 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *The Playboy Prince*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1989 HarperCollins Holland
Vertaling: Trudy Groenevelt
Copyright © 2002 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Cordina's Crown Jewel*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2002 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1155 4
ISBN 978 94 027 6703 2
NUR 302
Eerste druk oktober 2022

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

De hengst draafde in volle vaart de heuvel op. Zijn hoeven deden de grond dreunen; achter hem spatte de aarde op. Bovenaan steigerde hij toen zijn berijder hem inhield, en secondelang tekenden paard en ruiter zich als een donker silhouet af tegen de heldere lucht – een plaatje dat deed denken aan een middeleeuwse ridder die op zijn ros ten strijde trok.

De hengst gehoorzaamde zodra zijn berijder aan de teugels trok. Onmiddellijk stoven ze de heuvel af. Het was een wilde, roekeloze onderneming – ze scheerden langs een rotswand, en aan de andere kant van het smalle pad gaapte een peilloos diep ravijn. Het paard aarzelde echter geen moment – het leek net zo te genieten van de tomeloze vaart als zijn berijder.

‘*Avant, Dracula!*’ riep de ruiter lachend. Het kon hem niet snel genoeg gaan. Dit was de roep van een man die geen angst kende – of die geen angst wénste te kennen.

Ver beneden hen klotste de zee tegen de rotswand. Het geluid van de golven leek vredig vanaf deze hoogte, maar de ruiter kende het razende geweld van het water in de diepte maar al te goed. Hij hield zijn paard evenwel niet in – die gedachte kwam zelfs niet bij hem op.

Hij hield van de zee, maar hij kende ook haar gevaren. Jaar in, jaar uit eiste ze haar slachtoffers, zoog ze overboord geslagen zeelieden en overmoedige zwemmers onverbiddelijk naar haar peilloze diepten. Hij aanvaardde dit echter als een natuurlijk gegeven. Dit hoorde bij het leven, het was zo geweest sinds de eerste mensen de aarde bewoonden.

De hengst gaf zich helemaal, zonder dat de berijder hem hoefde aan te sporen. Zo ging het altijd; het dier zette al zijn krachten in omdat het werd aangespoord door de opwindende en door het schier eindeloze zelfvertrouwen van zijn berijder. In volle vaart volgden ze het kronkelige pad heuvelafwaarts; het geraas van de zee donderde steeds luider in hun oren. Ten slotte konden ze ook het gekrijs van over het wateroppervlak scherpende meeuwen horen.

Wie de man op dat moment had kunnen aankijken, zou een intense

gloed hebben gezien in zijn donkere ogen. Het was zeker geen glinstering van angst. Integendeel, hij genoot juist van de pure opwinding, de opwinding van het moment – en wie hem kende, wist dat momenten van opwinding niet schaars waren in zijn leven.

Hij was één met zijn rijdier – een vurige, koolzwarte hengst, een en al spieren en vol van een onuitputtelijke energie. De vacht van het dier glinsterde van het transpiratievocht, maar zijn krachtige ademhaling was nog altijd even gelijkmatig.

De ruiter was al even onvermoeibaar. Hij zat met kaarsrechte rug, bewoog soepel mee met zijn rijdier. Zijn smalle, door de zon gebruinde gezicht bloosde van genot. Er lag een tevreden, blij glimlach om zijn volle, sensuele lippen.

Zodra ze op vlak terrein kwamen, versnelde de hengst zijn vaart weer. Vanuit een ooghoek zag de ruiter witgepleisterde huisjes in het vredige landschap; wasgoed wapperde aan de lijnen, kalm in de zachte zeebries. De bloemen in de keurig onderhouden perken stonden in volle bloei. Ramen en deuren van de huisjes stonden open – de mensen hier hadden niets te verbergen. De zon, die hoog aan de hemel stond, strooide een gouden gloed over het landschap.

De edele hengst wachtte niet op instructies van zijn berijder; hij wist wat die wilde. Met steeds langere passen snelde hij op de hoge heg toe, en moeiteloos, in een vloeiende beweging vol gratie en natuurlijke elegantie, zweefden rijdier en ruiter eroverheen.

In de verte waren nu de stallen in zicht. Ze reden door weiden, waar staljongens rustig rondreden op paarden die veel minder temperamentvol waren dan Dracula. De tussen de weiden staande hekken nam de sterke hengst zonder enige moeite.

Een van de stalknechten keek om zodra hij de grote hengst hoorde naderen. ‘De wildebras!’ mopperde hij toen hij zag hoe snel dier en berijder op hem toe kwamen. In zijn stem klonk echter veeleer bewondering door dan afkeuring.

‘Hoogheid.’ Hij boog beleefd toen het duo naast hem tot stilstand was gekomen.

Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bennett van Cordina wipte sierlijk en soepel uit het zadel. ‘Ik stap hem zelf wel even af, Pipit,’ zei hij met een vrolijke, zorgeloze lach.

De stalknecht, een oudere man die lichtjes mank liep, greep de teugels vast. Van zijn gerimpelde, door de elementen verweerde gezicht viel geen emotie af te lezen, maar zijn blik verried hoezeer hij gesteld was op de jonge prins. ‘Het spijt me, Hoogheid, maar er is opgebeld vanuit het paleis. Prins Armand wil u spreken.’

Onwillig knikte Bennett. Hij was niet alleen verzot op het paardrijden zelf, ook het uitstappen van de hengst, en daarna het roskammen, deed hij met genoegen. Als zijn vader hem had laten roepen, had hij echter geen andere keus dan onmiddellijk naar het paleis te gaan. Al op heel jonge leeftijd had hij geleerd dat plichten vóór pleziertjes gaan – zelfs, of eigenlijk vooral, voor een prins.

‘Neem er de tijd voor om hem te laten afkoelen, Pipit,’ zei hij vriendelijk. ‘We hebben een lange rit gemaakt.’

‘Natuurlijk, Hoogheid.’ De oude stalknecht, die van zijn leven meer tijd had doorgebracht in het gezelschap van paarden dan van mensen, had uiteraard allang gezien dat de prins het paard, zoals gewoonlijk, volop had laten draven. De man kende Bennett, net zo goed als hij de hengst kende. Hij was het die de leidsels had vastgehouden toen de jonge prins als kleuter zijn eerste ritje maakte op een pony.

Nog altijd rusteloos liep Bennett in de richting van het paleis. Zoals het paard moest uitstappen, had hijzelf ook een uurtje nodig om af te koelen. De snelle, wilde rit die hij de meeste ochtenden maakte, bevredigde zijn behoefte aan beweging, aan één zijn met de natuur, en vooral zijn behoefte aan vrijheid. Na zo’n rit nam hij het liefst even de tijd om tot zichzelf te komen, en gewoonlijk deed hij dat door zelf de hengst te verzorgen.

De laatste maanden was vooral zijn behoefte aan vrijheid steeds groter geworden – de behoefte om te ontsnappen uit het paleis, waar hij zich altijd strikt aan de regels moest houden, waar alles was vastgelegd in protocollen en procedures en waar hij nooit werkelijk zichzelf kon zijn. Bennett had minder verplichtingen dan zijn oudere broer, Alexander, de troonopvolger. Dat betekende evenwel niet dat de verplichtingen die hij had, minder zwaar op zijn schouders drukten. Wat hij alleen niet begreep, was dat het hem steeds meer moeite kostte die last te dragen, terwijl hem toch al in zijn jongste jaren was bijgebracht aan welke regels hij zich moest houden en terwijl hij toch had geleerd dat dit iets vanzelfsprekends was.

Gabriella, zijn zus, voelde aan hoe het hem te moede was. Bennett had zelfs het idee dat ze hem begréép. Immers, net als hij had zij behoefte aan vrijheid en privacy. Van allebei had ze iets méér gekregen toen Alexander, twee jaar geleden, met Eve was getrouwd, zodat Brie een aantal van haar verplichtingen had kunnen overdragen aan de vrouw van de kroonprins.

Van Brie zul je nooit een woord van protest horen, dacht Bennett terwijl hij het paleis binnen stapte. Ze had nog heel wat verplichtingen overgehouden, en daarvan kweet ze zich onberispelijk, zoals ze altijd de volmaakte prinses van Cordina was geweest. Hij wist dat ze gelukkig was met haar echtgenoot, ze was dol op haar kinderen en deed haar best om een goede moeder te zijn, maar wanneer haar vaderland haar nodig had, wás ze er – altijd.

Bennett propte zijn handen in zijn broekzakken terwijl hij de trap op liep naar de eerste verdieping, naar de kantooruimte van zijn vader. Wat mankeert me de laatste maanden toch? vroeg hij zich onderwijl af. Hij was nooit gesteld geweest op alle formele gedoe dat hij, als prins van Cordina, over zich heen moest laten komen, maar het was iets nieuws dat hij zichzelf er regelmatig op betrapte dat hij zat te fantaseren over een vlucht – weg uit het paleis, uit het land, wáár dan ook heen, maar in ieder geval naar een plek waar niemand hem kende.

Hij loosde een diepe zucht voordat hij op de deur van zijn vaders kantoor klopte.

‘Entrez!’

De prins zat niet achter zijn bureau, zoals Bennett had verwacht, maar in een van de stoelen van het zitgedeelte bij het raam. Er stond een theeblad op de tafel. Tegenover de prins zat een vrouw, die opstond zodra Bennett het vertrek binnen kwam.

Bennett nam haar vluchtig op voordat hij zich tot zijn vader wendde. ‘Het spijt me dat ik stoer. Ik had begrepen dat u me spreken wilde.’

‘Dat is ook zo. Ik heb je laten roepen, een tijdje geleden alweer,’ zei zijn vader droog. Hij nam rustig een slokje van zijn thee eer hij hernam: ‘Bennett, mag ik je voorstellen: Lady Hannah Rothschild.’

‘Hoogheid.’ Ze maakte een buiginkje.

‘Het is me een genoegen kennis met u te maken, Lady Hannah.’ Bennett pakte haar hand vast om er een lichte kus op te drukken, en hij

maakte van de gelegenheid gebruik om haar wat beter op te nemen. Ze was aantrekkelijk, maar op een heel ingetogen manier; zijn voorkeur ging uit naar zelfverzekerde vrouwen. Naar haar accent te oordelen was ze Engelse; welnu, hij kon over het algemeen beter overweg met Franse dames. Verder was ze slank – zeker niet te mager, maar hij zag toch liever een wat weelderiger figuur.

‘Welkom in Cordina,’ zei hij, helemaal zoals het hoorde.

‘Dank u, Hoogheid.’

Ja, ze kwam beslist uit Engeland. Haar stem was melodieus en zacht, en ze sprak vooral zéér beschaafd. Het enige wat opviel aan deze jonge vrouw, stelde hij vast toen hij haar even aankeek, was de kleur van haar ogen – een heel aparte, diepe, glanzende tint groen.

Hannah ging weer zitten en vouwde preuts haar handen ineen op haar schoot. Het ontging haar niet dat de blik die prins Bennett in de richting van de theepot wierp, van weinig enthousiasme getuigde. Niettemin nam hij braaf het kopje aan dat zijn vader hem aanreikte.

‘De moeder van Lady Hannah is een verre nicht van je,’ vertelde prins Armand zijn zoon. ‘Eve heeft Hannah leren kennen toen ze een paar maanden geleden met Alexander in Engeland was. Eve heeft haar uitgenodigd, en Lady Hannah is zo lief geweest hierheen te komen om haar een tijdje gezelschap te houden.’

Bennett kon alleen maar hopen dat hij niet al te vaak zou worden verplicht de dame in kwestie gezelschap te houden. Hij vermoedde dat ze een aantrekkelijk lichaam had, maar daarvan viel weinig te zien doordat ze een ruimvallende, hooggesloten, muisgrijze jurk droeg, met een rok die tot over haar knieën viel. Haar gezicht was fraai gevormd, maar ze had, zoals de meeste Engelse vrouwen, een lichte huid, en dat grijs van haar jurk was nu precies de kleur die daar het minst bij paste. Goed, hij moest toegeven dat ze boeiende ogen had – haar blonde haren had ze echter strak achterovergekamd en bijeengebonden in een knotje. Al met al leek ze nog het meest op een achttiende-eeuwse schooljuf. En nog een strenge ook! Nee, in zijn ogen was het maar een saai type.

Terwijl Bennett dit vaststelde, vergat hij, uiteraard, zijn manieren niet. Hij schonk haar een allercharmantste glimlach. ‘Ik hoop dat u zult genieten van uw verblijf in ons land, zoals wij zullen genieten van uw gezelschap.’

De uitdrukking in Hannahs ogen verried niet wat er door haar heen ging. Intussen vroeg ze zich wel af of hij zich ervan bewust was hoe aantrekkelijk hij eruitzag in zijn perfecte rijkleding. Ongetwijfeld weet hij dat maar al te goed, stelde ze droogjes vast. ‘Ik ben er nu al zeker van dat ik me hier zal vermaken, Hoogheid,’ zei ze met neutrale stem. ‘En ik ben dan ook heel blij dat prinses Eve me heeft uitgenodigd om haar gezelschap te houden totdat haar tweede kind is geboren. Ik hoop maar dat ze iets heeft aan mijn aanwezigheid.’

Hoewel Armand heel ergens anders was met zijn gedachten, vergat hij niet Hannah de schaal met koekjes voor te houden nadat hij haar thee kopje nog eens had gevuld. ‘Het is buitengewoon vriendelijk dat Lady Hannah hierheen is gekomen om Eve terzijde te staan. Ik weet dat ze bezig is een boek te schrijven, en dat ze het daar bijzonder druk mee heeft. Haar tijd is dus kostbaar.’

Net wat ik dacht, ging het door Bennett heen. Nadat hij met tegenzin een slok thee had genomen, merkte hij echter welwillend op: ‘O, u schrijft een boek? Dat is heel interessant!’

Er kroop een vage glimlach om Hannahs lippen. ‘Hebt u wel eens iets van Yeats gelezen, Hoogheid?’

Bennett schoof ongemakkelijk op zijn stoel. ‘Ik geloof het niet... ik kan het me in ieder geval niet herinneren.’

‘Over een paar dagen komt er een kist aan met een aantal van mijn boeken. U kunt er natuurlijk altijd een lenen, als u wilt.’ Abrupt stond ze op. ‘Als u beiden me nu wilt verontschuldigen – ik zou graag mijn bagage gaan uitpakken.’

‘Natuurlijk.’ Armand kwam onmiddellijk overeind om haar naar de deur te begeleiden. ‘We zien je straks weer, bij het diner. En je weet: je hoeft maar een kikk te geven tegen een van de bedienden wanneer je iets nodig hebt.’

‘Dank u, Hoogheid.’ Ze maakte een buiginkje voor Armand, en vervolgens voor Bennett. ‘Tot ziens, Hoogheid.’

‘Lady Hannah...’ Pas toen ze de deur achter zich had gesloten, kon Bennett een diepe zucht lozen. ‘Ik weet wel zeker dat Eve binnen een week doodmoe van haar is,’ bromde hij. ‘Hoe is Eve in ’s hemelsnaam op het idee gekomen haar uit te nodigen?’

‘Eve is bijzonder gesteld geraakt op Hannah tijdens haar verblijf in

Engeland.’ Tot Bennetts opluchting liep zijn vader naar de bar om de cognacflles te pakken. ‘Hannah is van goede komaf. Haar vader is lid van het Engelse parlement, en –’

‘Nee, hè!’ viel Bennett hem in de rede. Gretig pakte hij het glas aan dat Armand hem voorhield. ‘Ik hoop dat ik ongelijk heb wanneer ik denk dat u me probeert te koppelen aan Lady Hannah. Hemel, u ziet toch zelf ook met één oogopslag dat ze mijn type helemaal niet is!’

‘Die gedachte was al bij me opgekomen, ja.’ Armand glimlachte zuinig. ‘Maar ik kan je geruststellen. Ik heb Hannah niet verzocht te proberen jou zover te krijgen dat je haar ten huwelijk vraagt.’

‘Ze zou ook weinig kans hebben!’ sneerde Bennett. Hij nam een flinke slok cognac. ‘Ongelooflijk. Yeats! Wie is dat in ’s hemelsnaam?’

‘Sommige mensen, beste jongen, lezen wel eens iets anders dan handboeken over het fokken van paarden,’ antwoordde Armand mild. ‘Maar ik ken je, dus weet ik dat je je best zult doen om het Eves vriendin naar de zin te maken zolang ze bij ons logeert – zeker nu ik je gerust heb gesteld wat betreft dat huwelijksaanzoek.’

‘Natuurlijk zal ik op-en-top de galante prins zijn.’ Bennett greep de gelegenheid aan om het over een andere boeg te gooien. ‘De Arabische merrie krijgt rond kerst haar eerste. Het wordt vast een hengst. Ik weet zeker dat een zoon van Dracula een krachtpatser zal zijn! Er zijn nu drie paarden zover dat ze begin volgend jaar kunnen worden ingezet bij de races, en ik weet zeker dat we één geheide kampioen in huis hebben!’

Armand knikte afwezig, iets wat Bennett frustreerde, al had hij geen enthousiaste reactie kunnen verwachten. Zijn vader had immers weinig belangstelling voor paarden; hij had trouwens toch geen tijd om de resultaten te volgen die Bennett met de dieren bereikte. Hoe klein Cordina ook was, de politiek, met al haar besognes en intriges, hield de regerend vorst dag en nacht bezig.

Bennett kon zich niet voorstellen hoe zijn vader dat verdroeg – de man had voor geen enkele hobby tijd. Zelf kon hij zich zijn leven zó niet voorstellen. Gelukkig zou hij zo’n leven ook nooit hoeven te leiden. Als jongste prins had hij flink wat verplichtingen, maar hij hield tenminste tijd over om zich bezig te houden met de paarden. Dat schonk hem niet alleen plezier, maar ook voldoening, want hij boekte spectaculaire suc-

cessen; die waren dan weer gunstig voor het prestige van de koninklijke familie van Cordina, zodat zijn vader hem zijn gang liet gaan. De stal behoorde inmiddels tot de beste en beroemdste van Europa, en dat was niet in de laatste plaats te danken aan de inspanningen van Bennett.

Bennett werkte graag in de stallen, en hij werkte er hard; hij was er het type niet naar om zijn neus op te halen voor klusjes die hij aan de stalknechten had kunnen overlaten. De prins had alle boeken over het fokken van paarden gelezen die hij te pakken kon krijgen, en doordat hij bovendien een intuïtieve band had met de dieren, hadden zijn inspanningen vrucht afgeworpen. In enkele jaren had hij van een goede een uitmuntende stal gemaakt. Hij was er rotsvast van overtuigd dat Cordina binnen tien jaar de allerbeste stal van de wereld zou hebben.

‘Maar,’ hernam hij berustend, ‘u zult me wel niet hebben laten komen om over de paarden te praten.’

‘Nee... het spijt me, Bennett.’ Armand voelde pijn, omdat hij geen tijd had om naar de verhalen van zijn zoon te luisteren. Hij moest echter, zoals hij dat altijd had gedaan, de verantwoordelijkheid die hij droeg als regerend vorst van Cordina voorrang geven ten koste van zijn vaderlijke liefde. ‘Wat staat er voor volgende week in je agenda?’

‘Och... van alles.’ Bennett haalde zijn schouders op. De ongedurigheid had weer bezit van hem genomen. In een poging die te bedwingen sprong hij op en beende naar het raam. De zee leek zo dicht bij, maar tegelijk zo eindeloos ver weg. Even wenste hij dat hij weer op een schip zat, te midden van een razend en tierend noodweer, honderden kilometers van het vasteland verwijderd. ‘Ik moet in ieder geval eind van de week naar Toulon,’ hernam hij na enig nadenken, ‘wanneer de Indépendance binnenloopt. Bovendien moet ik een bijeenkomst bijwonen van de Vereniging van Boeren en Tuinders – en uiteraard ben ik voor drie keer zoveel lunches uitgenodigd als er dagen in een week gaan. Cassell zal mijn programma wel uit zijn hoofd weten, dus u kunt altijd bij hem te rade gaan als u nieuwsgierig bent naar de sprankelende hoogtepunten. Als ik bof, mag ik misschien wel een lint doorknippen!’

‘Vergis ik me, of heb je het een beetje benauwd?’

Bennett haalde zijn schouders op. ‘Och, er zijn genoeg activiteiten bij waarvan ik de zin inzie. Maar opdraven voor het doorknippen van linten en dat soort dingen, daar heb ik nu eenmaal een hekel aan, en dat

zal wel altijd zo blijven. Ik begrijp nog steeds niet waarom de mensen daar niet de een of andere verlopen figuur uit de showbusiness voor inhuren. Dan zou zo'n arme sloeber nog wat kunnen bijverdienen.' Opeens verscheen die bekende, jongensachtige grijns weer om zijn lippen. 'Mij betalen ze verdorie niet eens!'

'Het volk heeft nu eenmaal bepaalde verwachtingen van ons.'

Bennett draaide zich om. 'Dat begrijp ik natuurlijk best, papa. Het probleem is alleen dat ik Alexanders geduld mis, én Bries innerlijke rust, én uw ijzeren zelfbeheersing.'

'Ik vrees dat je al die eigenschappen binnenkort hard nodig zult hebben, jongen,' verzuchtte Armand. Hij zette zijn glas neer en keek zijn zoon recht in de ogen. 'Over twee dagen komt Deboque uit de gevangenis.'

Deboque... Alleen al het horen van de naam deed een wilde woede bij Bennett oplaaien. François Deboque – de man die zijn zus had laten ontvoeren; de man die had geprobeerd zowel zijn vader als zijn broer te laten vermoorden.

Deboque!

Twee jaar eerder was er een bom ontploft in de ambassade van Cordina in Parijs, en die bom was daar geplaatst in opdracht van Deboque. Armand had het slachtoffer moeten zijn, maar bij de explosie was Seward om het leven gekomen – een man die de koninklijke familie al jaren trouw had gediend, een sympathieke kerel bovendien, en een man die een weduwe en drie vaderloze kinderen had achtergelaten. Ook dat was het werk van Deboque geweest!

Inmiddels waren er bijna tien jaar verstreken sinds Gabriella was ontvoerd, maar nooit was het bewijs geleverd dat Deboque daartoe opdracht had gegeven – net zomin als iemand had kunnen bewijzen dat hij de aanslagen had beraamd die waren gepleegd in de jaren die volgden. De beste geheim agenten van Europa waren op deze zaak gezet. Bennetts zwager had zich er eveneens mee beziggehouden – een voormalig geheime dienstmedewerker uit Amerika, een van de allerbesten. Helaas had men nooit kunnen bewijzen dat Deboque, zelfs vanuit de gevangenis, zijn bendeleden opdracht had gegeven om de misdaden te plegen.

En deze Deboque zou binnen enkele dagen vrijkomen.

Bennett was er rotsvast van overtuigd dat de vijand van de koninklijke familie méér dan ooit uit zou zijn op wraak. De man had, zonder dat dit kon worden aangetoond, vanuit zijn cel leidinggegeven aan zijn organisatie, die handelde in drugs, wapens, vrouwen – en wat al niet meer. Hoewel de grote baas tien jaar opgesloten had gezeten, had de bende grote successen geboekt, en nu had die een grotere slagkracht dan ooit tevoren.

Er was niemand die hieraan twijfelde – maar er was ook niemand die maar het geringste bewijs op tafel kon leggen.

Natuurlijk, er zou meer bewaking komen; de veiligheidsvoorschriften zouden worden aangescherpt. Interpol zou bovendien doorgaan met het zoeken naar aanwijzingen, net als het ISS – het International Security System. Beide organisaties hadden echter jarenlang aan de zaak-Deboque gewerkt, zonder enig resultaat. Nu Deboque vrijkwam, liep de koninklijke familie van Cordina meer gevaar dan ooit, en daarmee het hele land. Zelfs de stabiliteit van West-Europa zou in gevaar kunnen komen.

Met zijn handen in zijn broekzakken struinde Bennett door de tuin. Gelukkig hadden ze die avond geen officiële gasten gehad. Daardoor had hij zich tijdens het diner enigszins kunnen ontspannen.

Hij had onder het eten Hannah in de gaten gehouden, en hij had vastgesteld dat zijn eerste oordeel juist was geweest. Ze was inderdaad een saaie, fantasieloze, preutse tante. Wat hem betrof kon ze het eerste het beste vliegtuig nemen dat haar zou terugbrengen naar Engeland, maar hij had wel in de gaten gekregen dat Eve, min of meer tot zijn verbazing, erg blij was met haar aanwezigheid. Eve, zijn schoonzus, was in verwachting van haar tweede kind; ze was nu drie maanden zwanger. En als Lady Hannah erin slaagde Eves gedachten af te leiden van Deboque, al was het maar een paar uurtjes per dag, dan verdroeg Bennett Hannahs aanwezigheid in het paleis maar al te graag. In haar toestand moest Eve vooral niet te veel piekeren – ook zij was het slachtoffer geworden van Deboque. Twee jaar geleden was ze getroffen door een kogel die bedoeld was voor Alexander, Bennetts broer, de kroonprins van Cordina.

Ik moet met Reeve praten, besloot Bennett grimmig. Reeve MacGee, zijn zwager, had de leiding op zich genomen van de veiligheidsdienst

van Cordina. Hij zou zeker enkele antwoorden kunnen geven. Welnu, Bennett had de nodige vragen – tientallen! Er moest méér worden gedaan dan het verscherpen van de bewaking. Bennett wist dat alles in het werk zou worden gesteld om hem en de overige leden van de koninklijke familie te beschermen, maar hij was ditmaal niet van plan lijdzaam af te wachten, zijn gewone leventje voort te zetten, alsof er niets aan de hand was.

Onverschillig keek hij omhoog, naar de volle maan, die in haar volle glorie aan de wolkeloze hemel stond. Het was zwoel, de lucht geurde sterk naar de in bloei staande bloemen – normaal gesproken zou Bennett onder deze omstandigheden hebben verlangd naar het gezelschap van een vrouw, om samen met haar te genieten. Door de gevoelens die nu door hem heen raasden – frustratie vooral, en machteloze woede – gaf hij er evenwel de voorkeur aan alleen te zijn.

Hij verstijfde toen plotseling de honden aansloegen. Dat betekende dat hij niet alleen was in de tuin. En tegen zijn familie, of tegen de bedienden, blaften de honden niet!

Bennett dook ineen en sloop in de richting van het geluid. De lach die hij hoorde, háár lach, overrompelde hem, in meer dan één opzicht. Het was niet de lach van een ingetogen en preutse tante, maar een spontane, vrolijke, rijke lach. Hij keek toe terwijl zich Hannah bukte om de honden te aaien.

‘Goed zo, jongens, rustig maar, stil maar. Echt, ik ben geen inbreker.’

Gerustgesteld hielden de honden op met blaffen. Ze drukten zich tegen haar benen aan om zich te laten aaien.

Gefascineerd keek Bennett toe. Het licht dat de maan over haar uitstrooide, schonk de lichte teint van haar gezicht, hals en schouders een bekoorlijke glans. Opeens leek ze helemaal niet zo saai meer! Het toch al zo aparte groen van haar ogen leek nu nog intenser, en hij meende in haar blik te lezen dat er niet alleen een ijzersterke wilskracht, maar ook een tomeloze passie in het diepst van haar wezen heerste.

‘Nee, jongens, niet tegen me op springen,’ waarschuwde ze de honden op vriendelijke toon. Weer klonk die heldere, klaterende lach. ‘Dan komt er aarde aan mijn kleren, en ik zou niet weten hoe ik dat moest uitleggen.’

‘Ik geloof niet dat u iemand verantwoording schuldig bent.’

Met een ruk hief ze haar hoofd toen ze Bennetts stem hoorde. Ze was, uiteraard, geschrokken, maar ze herstelde zich wonderbaarlijk snel. Zodra ze overeind was gekomen, was ze weer op-en-top de kalme, onopvallende Lady Hannah – het grijze muisje.

‘Goedenavond, Hoogheid.’ Hannah was kwaad op zichzelf; ze had zich laten verrassen, en zoiets mocht haar niet gebeuren.

‘Ik wist niet dat u in de tuin was.’

‘En ik wist niet dat u in de tuin was.’ Maar jij, sprak ze zichzelf in stilte bestraffend toe, had het móéten weten!

‘Kon u niet slapen?’

‘Nee. Ik ben altijd een beetje rusteloos na een reis.’

De honden drentelden nu om Bennett heen, die ze liefdevol aai-de met zijn sterke handen. Hannah vroeg zich af hoeveel vrouwen er moesten hebben genoten van zijn geraffineerde liefkozingsen.

‘Ik dacht dat een wandelingetje door de tuin me wat zou kalmeren,’ hernam ze, eigenlijk vooral om haar gedachten een andere wending te geven. In werkelijkheid had ze de tuin verkend, en de plattegrond stond nu in haar geheugen gegrift.

‘Ik loop ook graag door de tuin, vooral ’s avonds. In het maanlicht ziet alles er vaak zo anders uit dan overdag, zoveel mooier.’ Hij nam haar nog eens aandachtig op. ‘Vindt u ook niet?’

‘Zeker.’ Alleen voor jou, voegde Hannah er voor zichzelf aan toe, maakt dat weinig uit – bij het licht van de maan ben je al net zo oogverblindend knap als in het zonlicht, prins Bennett!

Hij knikte naar de honden, die zich nu weer tegen haar benen drukten. ‘Ze mogen u.’

‘Ik heb het altijd goed kunnen vinden met dieren.’ Ze bukte zich om de beesten over de kop te aaien – en pas nu viel het Bennett op dat ze bijzonder mooie handen had. Fijn gevormd, met lange, slanke, lenige vingers. ‘Hoe heten ze?’

‘Boris en Natasja. Ik heb ze als kind gekregen, en ze de namen gegeven van twee figuren uit een populaire Amerikaanse tekenfilmserie. Misschien kent u die ook wel. Boris en Natasja waren Russische spionnen die voortdurend blunderden.’

‘Nee, ik ken die serie niet. Maar ja, ik ben dan ook nog nooit in Amerika geweest.’

Weer meende Bennett de humor te zien vonken in haar ogen. Toen hij nog een stap naar haar toe had gedaan, was er echter niets meer te zien van die opmerkelijke schittering. ‘Cordina onderhoudt nauwe banden met de Verenigde Staten,’ zei hij, om het gesprek op gang te brengen. ‘De betrekkingen zijn nog beter sinds het huwelijk van mijn broer, en eerder dat van mijn zus.’

‘Heel wat Europese prins en prinsessen moeten op hun neus hebben gekeken toen hun huwelijk werd aangekondigd.’ Hannah permitteerde zich een mager lachje. ‘Ik heb prinses Gabriella een paar jaar geleden ontmoet. Ze is een bijzonder aantrekkelijke vrouw.’

‘Inderdaad. Maar, wat me nu opeens invalt, Lady Hannah, ik ben verscheidene malen in Engeland geweest. Het is vreemd dat ik u nooit heb ontmoet.’

‘O, maar we hebben elkaar wel degelijk ontmoet, Hoogheid.’ Weer schonk Hannah hem een zuinig lachje.

‘Weet u dat zeker?’ Hij keek haar verwonderd aan.

‘Heel zeker. Maar het is zo gek niet dat u het bent vergeten. Een paar jaar geleden, tijdens een liefdadigheidsbal dat werd gegeven door de prins van Wales, heeft de koningin-moeder mijn nichtje Sara en mij aan u voorgesteld. Als ik het goed heb begrepen, zijn Sara en u al gauw met elkaar... bevriend geraakt.’

‘Sara?’ Bennett hoefde niet lang na te denken. Hij had een goed geheugen, zeker waar het vrouwen betrof. ‘Ach, ja, natuurlijk, Sara!’ Ergens in de schaduw van die sprankelende, spontane jonge vrouw had nog iemand gestaan – dat moest dus Hannah zijn geweest. ‘En hoe gaat het tegenwoordig met Sara?’ vroeg hij snel, in een poging voor haar te verbergen dat hij enigszins in verlegenheid was gebracht.

‘Uitstekend! Dank u, Hoogheid.’ Haar woorden waren onmiskenbaar sarcastisch bedoeld, maar ze slaagde erin haar stem volkomen neutraal te laten klinken. ‘Ze is gelukkig getrouwd, voor de tweede keer inmiddels. Zal ik haar uw groeten overbrengen?’

‘Dat is goed,’ mompelde Bennett, die heel ergens anders was met zijn gedachten. Met tot spleetjes toegeknepen ogen nam hij haar op. ‘U was gekleed in het blauw,’ vervolgde hij peinzend. ‘Een lichtblauwe jurk, ja, heel lichtblauw, bijna wit!’ voegde hij er triomfantelijk aan toe.